

Sag; men det er netop heri, jeg troer, at den ærede Minister ikke regner rigtig. Jeg troer, at naar en særlig Lov forelaa for Thinget iovermorgen, saa vilde denne Lov kunne være behandlet og finde sin endelige Afgjørelse her Folkethinget, næsten samtidig med Finantsloven. Der skal jo rigtignok udnævnes et nyt Udvalg; men dette vil ikke være saameget vidtløstigt, og dette Udvalg vil jo faae den hele Tid at arbejde i, hvori Finantsloven behandles her, ikke at tale om den Tid, der ligger imellem Finantslovens 2den og 3die Behandling; isald der altsaa er en Stemning for at bringe Sagen igennem i Folkethinget, saa vil den gaae igennem ved en særlig Lov, og er der ikke det, saa ville vi jo ogsaa bortvotere Forslaget paa dette Sted. Jeg kan altsaa ikke see, at den Grund, som Ministeren anførte, er tilstede. Jeg troer, at det altid og afgjort vil være rigtigt, at det kommer frem som en særlig Lov. Jeg vil, som sagt, ikke stemme imod Forslaget her, fordi jeg ikke anerkjender, at det Experiment, som der er gjort med Hensyn til den nærværende Theaterbygning, jo er lykkes, og jeg erkjender og har tidligere erkjendt, at, der i Forbindelse dermed maa staae en Ombygning af den sceniske Deel af Theatret. Jeg holder mig overbevist om, at det er rigtigt at holde et Theater, som snarere synes at være for lille, end at faae et, som bliver for stort, og jeg holder mig overbevist om, at man gjør rigtigere i at ombygge det nærværende Theater end at forsøge paa at udsætte det til en uvis Tid, for at kunne faae en heel ny Theaterbygning. I alt dette er jeg enig med den høitærede Minister, men jeg er ikke enig med ham i, at vi komme ind paa denne Pengesag paa den Maade, og at vi indrømme den i den Form, hvori den her foreligger, og

derved constituere Theatret endyderligere til at være et Slags Institut for sig selv, uagtet Staten og Statskassen stadig staae bagved og maae bære det; dette er Grunde, som ikke forekomme mig saa gauffe vigtige.

Naar den høitærede Minister endvidere har sagt, at man havde mange Præcedenser for en Fremgangsmaade af denne Art, maa jeg dog gjøre opmærksom paa, at hvor det har gjældt om smaa eller mindre Summer, kan man i det Væsentlige ikke kalde det Præcedenser. Man vil ved Finantslovens Behandling altid lægge Mærke til, at Summernes Størrelse faaer en meget afgjørende Betydning ved den Maade, hvorpaa man troer at kunne behandle dem; her foreligger der imidlertid en meget stor Sum. Naar saa den ærede Minister vil sige: ja, men der er jo dog Tilfælde, hvor man næsten under lignende Omstændigheder, skjøndt maaskee ikke saa paa-trængende, har voteret ligesaa store Summer, saa vil jeg igjen gjøre opmærksom paa, at man aldrig har gjort det uden med en meget ond Villie; man har altid været misfornøiet dermed, og det har været en Strid, som stadig har bestaaet og stadig bestaaer mellem Regjeringen og Bevillingsmyndigheden, at Regjeringen ikke efter vor Overbeviisning, idetmindste ikke efter min Overbeviisning, hidtildags behørigt har bestræbt sig for at forberede Finantsloven i den Skikkelse, hvori den skulde forelægges, og Rigsdagen har bestandig følt sig tvungen til deri at maatte give efter for Ministeriet, og derved har Ministeriet heller ikke faaet det Herredømme over sine Undergivne, som er nødvendigt, for at det skulde kunne møde Bevillingsmyndigheden paa den Maade, som jeg troer, den burde.